

JESSICA TOWNSEND

Nevermoor

MORRIGAN CROW EN HET
WONDERGENOOTSCHAP

Vertaald door Sabine Mutsaers

δ

De vervloekte Crow

De Winter van Elf
(drie dagen eerder)

De keukenkat was dood, en dat was Morrigan's schuld. Ze wist niet hoe het was gebeurd, of wanneer. Misschien had het beestje 's nachts iets giftigs gegeten. Er waren geen verwondingen die wezen op een aanval door een vos of een hond. Afgezien van het opgedroogde bloed in zijn mondhoek zag hij eruit alsof hij sliep, maar hij was koud en stijf.

Toen ze het lijkje vond in het zwakke winterlicht hurkte Morrigan naast de kat neer in het zand, met een diepe frons in haar voorhoofd. Ze streelde zijn zwarte vacht van zijn kop tot aan zijn dikke staart.

‘Sorry, keukenkat,’ mompelde ze.

Morrigan dacht na over de beste plek om hem te begraven, en misschien kon ze grootmoeder vragen of ze een mooi lapje stof had waar Morrigan hem in kon wikkelen.

Beter van niet, dacht ze.

Ze zou wel een van haar eigen slaapshirtjes gebruiken.

De kokkin deed de achterdeur open om de kliekjes van gisteren aan de honden te voeren, en ze schrok zo van Morrigan dat ze bijna haar emmer liet vallen.

De oude vrouw tuurde naar de dode kat en trok haar mond tot een streep.

‘Liever hij dan ik onder de zoden, dank u wel, goede goden,’ mompelde ze, en ze klopte het af op de houten deurstijl en kuste de amulet die ze om haar hals droeg. Toen gluurde ze van opzij naar Morrigan. ‘Ik was op die kat gesteld.’

‘Ik ook,’ zei Morrigan.

‘Nou, dat is te merken.’ Haar toon was bitter, en Morrigan zag dat ze behoedzaam achteruit schuifelde, voetje voor voetje.

‘Vooruit, naar binnen jij. Ze wachten op je in zijn kantoor.’

Morrigan haastte zich naar binnen en treuzelde even in de deuropening van de keuken naar de gang. Ze zag dat de kokkin een krijtje pakte en op het schoolbord schreef: **KEUKEKAT – DOOT**, onder aan een lange lijst aantekeningen, met als laatste vier: **VIS BEDORVE, HARTAANFAL OUWE TOM, OVERSTROOMINGEN IN NOORD-WELVAREN EN ZJUUVLEKKEN OP BESTE TAAFELKLEED.**

‘Ik kan u een aantal uitstekende kinderpsychiaters aanbevelen in de regio Jakhalsgat.’

De thee en koekjes van de nieuwe maatschappelijk werkster waren nog onaangeroerd. Ze was die morgen uit de hoofdstad hierheen gereisd, tweeënhalve uur met de trein en daarna lopend vanaf het station naar Crow Staete, door de akelige miezer.

Haar natte haar plakte aan haar hoofd en haar jas was doorweekt. Morrigan probeerde een betere remedie tegen haar ongemak te verzinnen dan thee en koekjes, maar de vrouw leek niet geïnteresseerd.

‘Ik heb die thee niet gezet,’ zei Morrigan. ‘Als u daar soms bang voor bent.’

De vrouw negeerde haar. ‘Dokter Veldhuis is beroemd vanwege zijn werk met vervloekte kinderen. U hebt vast van hem gehoord. Dokter Llewellyn staat ook goed aangeschreven, voor wie van een wat mildere, moederlijke aanpak houdt.’

Morrigans vader schraapte ongemakkelijk zijn keel.

‘Dat is niet nodig.’

Corvus had een subtiele zenuwtic in zijn linkeroog ontwikkeld die zich alleen liet zien tijdens deze verplichte maandelijkse bijeenkomsten, wat voor Morrigan een teken was dat hij er net zo’n hekel aan had als zij. Naast hun pikzwarte haar en hun kromme neus was dat het enige wat vader en dochter gemeen hadden.

‘Morrigan heeft geen therapie nodig,’ vervolgde hij. ‘Het is een gevoelig kind. Ze is zich wel degelijk bewust van de situatie.’ De maatschappelijk werkster waagde een vluchtige blik op Morrigan, die naast haar op de bank zat en haar best deed om niet heen en weer te schuifelen. Deze bezoeken duurden altijd zo lang. ‘Meneer de kanselier, ik wil niet bot overkomen, maar... de tijd dringt. De deskundigen zijn het er allemaal over eens dat we het laatste jaar van dit Tijdvak in gaan. Het laatste jaar voor Avondstond.’ Morrigan wendde haar blik af naar het raam en keek naar buiten, op zoek naar afleiding, zoals altijd wanneer iemand het gevreesde woord uitsprak. ‘U moet goed beseffen dat dit een belangrijke overgangperiode is naar...’

‘Hebt u de lijst?’ vroeg Corvus een tikkeltje ongeduldig. Hij wierp nadrukkelijk een blik op de klok aan de muur van zijn kantoor.

‘Na... natuurlijk.’ Ze haalde een vel papier uit haar map, en haar hand trilde maar een klein beetje. Deze vrouw deed het best goed, dacht Morrigan, als je bedacht dat dit pas haar tweede bezoekje was. Haar voorgangster fluisterde altijd, en zij zou bang zijn geweest voor een ramp als ze met Morrigan op één meubelstuk had moeten zitten.

‘Zal ik hem hardop voorlezen? Hij is vrij kort deze maand – goed zo, jongedame Crow,’ zei ze stijfjes.

Morrigan wist niet wat ze moest zeggen. Ze kon moeilijk gaan strijken met de eer van iets waarover ze geen controle had. ‘We beginnen met de incidenten die om compensatie vragen: de gemeenteraad van Jakhalsgat vraagt zeventienhonderd kred voor de schade aan een prieeltje die is ontstaan tijdens een zware hagelbui.’

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat mijn dochter niet langer verantwoordelijk zou worden gehouden voor extreme weersomstandigheden,’ zei Corvus, ‘nadat die bosbrand in Ulf aangestoken bleek te zijn. Weet u nog?’

‘Ja, meneer de kanselier. Maar nu is er een getuige die heeft aangegeven dat Morrigan in dit geval de schuldige is.’

‘Wie dan?’ vroeg Corvus streng.

‘Een man die op het postkantoor werkt heeft mejuffrouw Crow tegen haar grootmoeder horen zeggen dat het zulk aangenaam weer was in Jakhalsgat.’ De maatschappelijk werkster keek in haar aantekeningen. ‘Vier uur later begon het te hagelen.’

Corvus zuchtte diep en leunde weer achterover in zijn stoel, met een geërgerde blik op Morrigan. ‘Juist, ja. Gaat u verder.’ Morrigan fronste haar voorhoofd. Ze had nooit van haar leven iets gezegd over ‘aangenaam weer in Jakhalsgat’.

Ze kon zich wél herinneren dat ze die dag op het postkantoor tegen haar grootmoeder had gezegd: ‘Wat is het warm, hè?’, maar dat was toch echt wat anders.

‘Een buurtbewoner, een zekere Thomas Brouwer, is gestorven aan een hartaanval. Hij was...’

‘Onze tuinman, ik weet het,’ onderbrak Corvus haar.

‘Vreselijk. De hortensia’s hebben er flink onder te lijden gehad. Morrigan, wat heb je met die oude man gedaan?’

‘Niks.’

Corvus keek sceptisch. ‘Niks? Helemaal niks?’

Ze dacht even na. ‘Ik heb gezegd dat de bloembedden er mooi bij lagen.’

‘Wanneer?’

‘Ongeveer een jaar geleden.’

Corvus en de maatschappelijk werkster wisselden een blik.

De vrouw zuchtte in stilte. ‘Zijn familie pakt het buitengewoon goed op. Ze vragen van u alleen een vergoeding van de begrafenis kosten, een universitaire studie voor de kleinkinderen en een donatie aan een goed doel naar hun keuze.’

‘Hoeveel kleinkinderen?’

‘Vijf.’

‘Zeg maar dat we voor twee van hen een studie betalen.
Ga door.’

‘Het hoofd van de school voor... Hé!’ De vrouw sprong op toen Morrigan zich naar de schaal met koekjes toe boog, maar ze leek tot bedaren te komen toen duidelijk werd dat Morrigan niet de bedoeling had fysiek contact te maken. ‘Eh... juist ja. Het hoofd van de school voor voorbereidend onderwijs heeft ons een rekening gestuurd wegens brandschade. Tweeduizend kred zou genoeg moeten zijn.’

‘In de krant stond dat de mevrouw die daar het eten verzorgt de oven die nacht aan had laten staan,’ zei Morrigan.

‘Correct,’ zei de maatschappelijk werkster. Haar blik was strak op het papier gericht dat voor haar lag. ‘Er stond ook bij dat ze de dag ervoor langs Crow Staete was gekomen en dat ze u daar had gezien.’

‘Nou, en?’

‘Ze zegt dat u oogcontact met haar maakte.’

‘Dat is niet waar.’ Morrigan werd zo langzamerhand boos.

Die brand was níét haar schuld. Ze had met niemand oogcontact gemaakt, ze kende de regels. De vrouw van die oven verzon gewoon maar wat om niet in de problemen te komen.

‘Het staat allemaal in het politieverlag.’

‘Ze liegt.’ Morrigan keek naar haar vader, maar hij weigerde haar blik te beantwoorden. Dacht hij echt dat het haar schuld was? Die vrouw had zelf toegegeven dat ze de oven aan had laten staan! Het was zo oneerlijk dat Morrigan er buikpijn van kreeg. ‘Dat liegt ze, ik heb helemaal niet...’

‘Zo is het wel genoeg,’ snauwde Corvus. Morrigan zakte onderuit in haar stoel en sloeg haar armen stevig over elkaar.

Haar vader schraapte nog een keer zijn keel en knikte naar de maatschappelijk werkster. ‘U mag me de rekening sturen. Gaat u alstublieft verder met de lijst. Ik heb een drukke dag vol vergaderingen voor de boeg.’

‘T-tot zover de financiële kant van de zaken,’ zei de vrouw, en ze trok met trillende vinger een streep over de bladzijde.

‘Jongedame Crow hoeft deze maand maar drie excuusbrieven

te schrijven. Eén voor mevrouw Calpurnia Malouf hier uit het dorp, voor haar gebroken heup...'

'Veel te oud om te schaatsen,' mompelde Morrigan.

'... één voor de jammers van Jakhalsgat wegens een partij bedorven marmelade, en eentje voor Pip Koudborst, de jongen die vorige week de spellingwedstrijd van Groot Wolfsare heeft verloren.'

Morrigans ogen werden twee keer zo groot. 'Ik heb hem alleen maar succes gewenst!'

'Precies, jongedame,' zei de maatschappelijk werkster terwijl ze Corvus de lijst gaf. 'U had beter moeten weten.

Meneer de kanselier, ik begrijp dat u hard op zoek bent naar een nieuwe privéleraar?'

Corvus zuchtte diep. 'Mijn assistenten hebben elk bemiddelingsbureau in Jakhalsgat gesproken, en zelfs de bureaus helemaal in de hoofdstad. Het ziet ernaar uit dat er in de hele staat een ernstig tekort aan privéleraren is.'

Hij trok weifelend een wenkbrauw op.

'Wat is er gebeurd met mevrouw...?' De maatschappelijk werkster keek in haar aantekeningen. 'Lindevoort, was het toch?

De laatste keer dat ik u sprak, zei u dat het prima ging.'

'Dat zwakke mens,' zei Corvus sarcastisch. 'Ze heeft het amper een week volgehouden. Op een middag is ze opgestapt en nooit meer teruggekomen. Niemand weet waarom.'

Dat was niet waar. Morrigan wist wel waarom.

Juf Lindevoort was zo bang geweest voor de vloek dat ze niet met haar leerlinge in één ruimte had durven verblijven.

Het was een rare en niet bepaald waardige situatie,

vond Morrigan, om van achter een gesloten deur

de werkwoordvervoegingen van het Grommish toegeschreeuwd

te krijgen. Morrigan had zich er steeds meer aan geërgerd,

tot ze uiteindelijk een kapotte pen door het sleutelgat had

gestoken, haar mond ervoor had gehouden en een wolk zwarte inkt

in het gezicht van juf Lindevoort had geblazen. Ze was bereid om

toe te geven dat dat niet erg sportief van haar was geweest.

'Op het registerkantoor ligt een korte lijst van docenten

die bereid zijn met vervloekte kinderen te werken.
Een zéér korte lijst,' zei de maatschappelijk werkster schouderophalend. 'Maar misschien is er iemand bij die...'
Corvus stak een hand op om haar het zwijgen op te leggen.
'Nergens voor nodig.'

'Pardon?'

'U zei het zelf al, het is bijna Avondstond.'

'Jawel, maar... dat duurt nog een jáár.'

'Dan nog is het pure geld- en tijdverspilling in dit stadium, nietwaar?'

Morrigan keek even op. Ze kreeg een akelig gevoel bij het horen van de woorden van haar vader. Zelfs de maatschappelijk werkster reageerde verbaasd. 'Met alle respect, meneer de kanselier, het Registerkantoor voor Vervloekte Kinderen beschouwt het niet als geldverspilling. Wij menen dat onderwijs een belangrijk deel uitmaakt van de jeugd.'

Corvus kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Toch lijkt het me tamelijk zinloos om voor een opleiding te betalen terwijl er aan de jeugd in kwestie elk moment voortijdig een einde kan worden gemaakt. Persoonlijk ben ik van mening dat we er nooit aan hadden moeten beginnen. Ik kan nog beter mijn jachthonden naar school sturen, die hebben een langere levensverwachting en hebben voor mij veel meer nut.'

Morrigan blies met een korte 'oef' haar adem uit, alsof haar vader zojuist een heel grote baksteen in haar maag had geramd.

Daar had je het dan. De waarheid die ze met veel moeite wegstopte, die ze wel kon negeren, maar nooit zou vergeten. De waarheid die zij en ieder ander vervloekt kind door en door kenden, alsof de woorden in hun hart getatoeëerd waren: Ik ga dood in de nacht van Avondstond.

'Ik weet zeker dat mijn vrienden van de Winterzee-partij het met me eens zouden zijn,' vervolgde Corvus met een boze blik op de maatschappelijk werkster, zonder te merken hoe ongemakkelijk Morrigan zich voelde. 'Met name degenen die uw afdelinkje financieel steunen.'

Er viel een lange stilte.

De maatschappelijk werkster keek schuin opzij naar Morrigan en begon haar spullen te verzamelen. Morrigan herkende het medelijden dat even over het gezicht van de vrouw trok, en ze kon het niet uitstaan.

‘Goed, ik zal het rvk op de hoogte stellen van uw beslissing. Fijne dag nog, kanselier. Mejuffrouw Crow.’ De maatschappelijk werkster snelde het kantoor uit zonder zelfs maar om te kijken. Corvus drukte op de zoemer op het bureau om zijn assistenten erbij te roepen.

Morrigan stond op uit haar stoel. Het liefst had ze tegen haar vader geschreeuwd, maar haar stem klonk zwak en bibberig.

‘Zal ik...?’

‘Je doet maar,’ snauwde Corvus terwijl hij door de papieren op zijn bureau bladerde. ‘Als je mij er maar niet mee lastigvalt.’

Beste mevrouw Malouf,

~~Het spijt me dat u niet fatsoenlijk kunt schaatsen.~~

~~Het spijt me dat het u een goed idee leek om te gaan schaatsen terwijl u minstens duizend jaar oud bent en uw botten zo broos zijn dat ze zelfs van een zuchtje wind al zouden breken.~~

Het spijt me dat ik uw heup gebroken heb.

Het was niet mijn bedoeling. Ik hoop dat u snel herstelt.

Aanvaardt u alstublieft mijn excuses.

Beterschap en met hartelijke groet,

Morrigan Crow

Morrigan lag languit op de vloer van de tweede zitkamer en schreef de laatste paar zinnen heel netjes op een vers vel papier en stopte dat in een envelop, maar ze plakte hem niet dicht. Deels omdat Corvus de brief zou willen controleren voordat die werd verstuurd, en deels omdat er een klein kansje was dat haar speeksel iemand plotseling de dood in zou jagen of tot een faillissement zou leiden.

Morrigan verstarde toen ze het haastige geklikklak van

voetstappen op de gang hoorde. Ze keek op de klok aan de wand. Twaalf uur. Het kon grootmoeder zijn die terug was van haar theebransje met vriendinnen. Of haar stiefmoeder Evy, die iemand de schuld wilde geven van een krasje op haar zilverwerk of een scheurtje in de gordijnen. Meestal was de tweede zitkamer voor Morrigan een goede plek om zich te verschuilen: het was de mistroostigste kamer in huis, er kwam amper zon. Niemand kwam er graag, behalve Morrigan. De voetstappen stierven weg. Morrigan blies uit; ze had al die tijd haar adem ingehouden.

Ze boog zich naar de Draadloze toe en draaide met het koperen knopje net zo lang langs het gepiep en de ruis van verschillende radiogolven tot ze een nieuwszender had gevonden.

‘De jaarlijkse winterdrakenjacht wordt deze week voortgezet in het noordwesten van Groot Wolfsare. Er wordt hier jacht gemaakt op ruim veertig solitair levende reptielen door de Dienst Verdelging & Wildbeheer. De dv&w heeft een toenemend aantal meldingen ontvangen van draken in de buurt van kuuroord en recreatiepark Nedersmak, een populaire vakantiebestemming voor...’

Morrigan liet de bekakte, nasale stem van de nieuwslezer naar de achtergrond verdwijnen terwijl ze aan haar volgende brief begon.

Beste Pip,

~~Wat jammer dat je dacht dat er een u in INTERVIEW zit.~~

~~Wat jammer dat je zo dom bent.~~

Wat jammer dat je de spellingwedstrijd laatst hebt verloren omdat je zo dom bent.

Hopelijk wil je mijn welgemeende excuses aanvaarden voor de eventuele overlast die ik heb veroorzaakt. Ik beloof je dat ik je nooit meer succes zal wensen, ~~ondankbaar, misselijk~~
Hartelijke groet,

Morrigan Crow

Op het nieuws vertelden mensen nu over de huizen die ze waren kwijtgeraakt door de overstroming in Welvaren, en ze huilden om